

ΛΥΡΙΚΑ

PRELUDIO

Βουνά, οὐρανοί, και σύννεφα κ' ἔσσις πυκνά ρουμάνια
τοῦ Πάρνηθα δρυεῖοι,
κύματα μαῦρα, ὠκεανοί, βραχοσπηλιές, λιμάνια,—
σέ μένα πόνοι ἀβάσταχτοι, σέ μένα ὦ λυτρωμοί.

Τὸ καθετὶ πού ἔχει πνοὴ στὸ λεύτερον ἀγέρα,
στὸν ἄνεμο φτερό,
λευκὸ πανάκι δταν περνάει περήφανο ἀπ' τὴν ἕξρα
κι ἀφήνει λίγα κύματα στὴ θάλασσα κι ἀφρό,

τὸ καθετὶ πού λεύτερο ξέρει νὰ ζεῖ στὴν πλάση,
σὲ κῦμα ἢ σὲ κορφή,—
ψυχὴ μου ἐσένα προσκαλεῖ στὸ ἐρωτικὸ γιορτάσι,
ψυχὴ μου ἐσέν' ἀγκάλιασε και σ' ἔκανε ἀδερφή.

ΕΛΑΤΙΑ

'Ελάτια χρυσοπράσινα, χαρὰ ἢ ζωὴ σὲ μένα
πού μπόρεσα νὰρθῶ
στὴν ἀψηλὴ βουνοκορφή πού βρῖσκεστε ἠνωμένα,
θνητὸς ἐγὼ σ' ἀθάνατες κορφές ν' ἀνυψωθῶ.

Πόση χαρὰ και δύναμη στὸ πλάι σας δὲ νιώθω,
γιγάντοι τοῦ βουνοῦ,
καθὼς βαθεῖα στὰ στήθεια μου κλείνω τὸν ἴδιο πόθο
κλαδί ἀπὸ σᾶς τὰ σύννεφα νὰ φτάσω τ' οὐρανοῦ.

Μπορεῖ νὰ ζῶ στὴν ἡρεμὴ τῆς πολιτείας γαλήνη
χωρὶς καμμιὰ ἠδονή
μὰ ἐντός μου ἀστράφτει ὁ κεραυνός,—ν' εἶναι γιὰ μέ-
(να ὀδύνη
τὴν ὑπαρξή μου νὰ περῶ σὲ νύχτα σκοτεινὴ.

Ψηλά ποθῶ τὰ σύννεφα τῶν οὐρανῶν νὰ φτάσω,
δέντρο, πουλί, φτερό,
τὴ λεύτερη τοῦ ὀρίζοντα γραμμούλα ν' ἀγκυλιάσω,
τὸν ἥλιο αἰώνια ἢ μὰ στιγμὴ στὴν πλάση νὰ χαρῶ.

'Ελάτι ἐγὼ περήφανο στιγμὴ δὲν ἔχω γείρει
σὲ μπόρα ἢ κεραυνό,
γι' αὐτὸ ἢ ψυχὴ μου χαίρεται μ' ἐσᾶς τὸ πανηγύρι
δέντρα, καθὼς ὑψώνεστε σκοποὶ στὸν οὐρανό.

Καραμπόλα τοῦ Πάρνηθα.

ΠΑΝΟΣ Α. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Νὰ ξέρη κανεὶς τέλεια τὴν ἀρχαία τὴ γλώσσα,
λέει ὁ Σ υ μ β ι θ α σ μ ὀ ς, ἢ νὰ θέλῃ νὰ μάθῃ δλους
τοὺς κανόνες τῆς νέας, εἶναι ὀ π ε ρ θ ο λ ἦ. Βάλε πού
ἔχει τὸ πρᾶμα και τὴ δυσκολία του. Τὸ φρόνιμο εἶ-
ναι νὰ ξέρῃς μιὰ τὴ μὴ, και μιὰ τὴν ἄλλη. Μηδὲν
ἄγαν. Πάν μέτρον ἄριστον. Ἡ μειριοφροσύνη κομμεῖ
τὴν ἀλλοθὴ ἄνδρα. Ἐν τῷ μέσῳ ἢ ἀρετὴ.

Ψυχάρης

ΑΝΟΙΞΗ ΣΤΗ ΒΕΤΡΙΝΑ

'Ανοιξιάτικη βραδεῖα, ἔβρεξε ὄξω τἀπομεσήμερο,
γιὰ νὰ δώσῃ, τὰ πὸ γλυκὰ ἀρώματα στὴ γλῶση, τὰ
πὸ φανταστικὰ χρώματα στὴ δύση, γιὰ νὰ φουσκώ-
σῃ τὸ ρέμμα και νὰ κλιεῖται πὸ γαργαριστά, γιὰ νὰ
κάνῃ τᾶηδὸν τοὺς πὸ γλυκοὺς λαρυγγισμοὺς του.

"Ἐβρεξε τἀπομεσήμερο ὄξω και αὐτὸ τώρα σὲ κά-
νει νᾶκοὺς βαθεῖα, μέσ' τὴν ψυχὴ σου, τὴ φωνὴ τοῦ
Χότζα, πού ἀπὸ τὸ Μιναρὲ ψηλά, θυμίζει στοὺς πι-
βτούς του, πὼς ἕνας ὁ Θεός, και μέγας προφήτης ὁ
Μωάμεθ.

Μέσα σὲ πρασινάδα πού ὀργιάζει, κατὰμεσα χω-
μένος, ξανοίγω μπρός μου τῆς φύσης τὰ περιεργα.
Εἶναι στιγμὴ πού σου ξηγιοῦνται. Τὸ κάθε τί μιλάει
διάφορο τραγοῦδι, κι ὄλα μαζὺ ἁρμονία, μουσικὴ οὐ-
σάνια. Λένε τὰ πὸ γλυκὰ λόγια. Τὴ νύχτα προσκα-
λοῦνε νᾶρθῃ, λές και βιάζονται νὰ φιληθοῦνε, τῶνα
μὲ τᾶλλο, ὄλα τὰ στολῖδια τῆς φύσης και ντερέπονται
τὸ λίγο φῶς ἀκόμα τῆς ἡμέρας.

Σᾶν κόκκινο, γι' αὐτὸ, τὸ γρῶνα τους στὸν οὐρανό
ἀναβοῖνει ψηλά και κάνει τὰ σύγνεφα νὰ χρυσοκοκ-
κινίζουν.

'Αερόκι πού μόλις πῶνται τὰ φύλλα, ἔρχεται κά-
του κάπου. Ρῖνος πού νιώθει κανεὶς σᾶν προσμένει
τὴν πὸ γλυκεῖα ἀγάπη.

Σκοτεινιάζει: ἕνα μυστήριον σκεπάζει τὴ φύση.
'Απὸ βαθεῖα ὁ κάμπος θαρροεῖς και χάνεται. Τὸ νυ-
χτοπούλι ἀλαλιάζει ἀπὸ χαρὰ και χαιρετίζει τὴν καλὴ
του μητέρα, πού ἔρχεται γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ ζωή...
'Θαροεῖ τὸ ἀνόητο πὼς εἶναι μοναχογιὸς τῆς νύ-
χτας.

Σκοτεινιάζει, ὄλα χάνονται σῆνι πέπλο μυστηρίου.
'Αλλοιότικα τώρα κλιεῖται τὸ νερό, τὰ φύλλα πού κου-
νιοῦνται, λένε ἄλλα λόγια. Τᾶηδὸν ξεσπᾶ σ' ὄ,τι ὀ-
πῶναι πὸ γλυκὸ, τᾶρωμα σὲ πνίγει.

Σκοτεινιάσει: τὰ μάτια δὲ βλέπουν. Ἐνα τρολλὸ
και ἕνα ἴσιο τραγοῦδι ἀκοῦς τώρα νὰ ξεχμίνεται γῆρο
σου. Σὲ λίγο ξεσπᾶ, σὲ μιὰ συμφωνία... Ἐργο ἀρ-
μονικὸ λές και γίνεται.

Σ. Μ.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Οἱ ἀδερφοὶ Καραμαζώφ ἐγράψανε μ' ἐμπέθεια
κ' ἐβάλθησαν νὰ πνίξουνε μιὰ «εὐγενὴ τροσπάθεια»
φωνάζοντας τὸ θέατρο πὼς ἔγινε σὶ χάν. . .
Και ὁ Μελῆς σᾶν τᾶκουσε, πολὺ τοῦ κακοφάνη.

ΑΙΔΩΣ . . .

"Αν οἱ γυναῖκες μας γομνὲς χυρίζουνε στοὺς δρόμους,
ἢ γδύμνια τους δὲ συνκνεῖ ποσῶς τοὺς ἀστνόμοιους.
Μὰ μόλις τὸ σακκίκι τους βγάλαν δυὸ τρεῖς ἀστειοί.
—Σκάνδαλο! ξεφρονήσανε. Ντροπὴ!.. Αἰδῶς! Ἀργεῖο!..

ΠΙΚΡΑΓΚΛΑΘΗΣ